ze dne 23. dubna 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nadržování zločinci ukrýváním dle § 214 tr. zák. a zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a), b) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Uplatňujíc důvod čís. 10 § 281 tr. ř. míní stížnost, že, byl-li obžalovaný Jaroslav K. odsouzen pro zločin podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a) b) tr. zák., nemohl býti odsouzen také pro zločin dle § 214 tr. zák., ježto ukrývání směřovalo a vztahovalo by se na ukradené věci a bylo by tudíž podílnictvím a nikoli nadržováním dle § 214 tr. zák. Stížnost není v právu. Nalézací soud zjistil, že obžalovaný Jaroslav K. z věcí, jež odcizil B., určité předměty v ceně 200 K převyšující nejen ukryl, jak stížnost neúplně uvádí, nýbrž též na sebe převedl a prodal dle §§ 185 a 186 a) b) tr. zák. Naproti tomu shledal vinu stěžovatele dle § 214 tr. zák. v tom, že pátrající vrchnosti tajil půtahy, které by k objevení zloděje K-a vésti mohly (prvý případ citov. §), že B-a, pro zločin krádeže stíhaného, před vrchností ukrýval (druhý případ) a jej přechovával (třetí případ). Je na první pohled patrno, že prvější činnost stěžovatele (prodej věcí) jest již objektivně zcela různá a že tu jde o dva zcela odlišné skutky trestní. Poslednější činnost byla předsevzata k vůli osobě stíhaného zločince B-a a bylo jí zasahováno do trestní moci státu, do jeho práva, pachatele trestného činu zjistiti a ku zákonnému potrestání přivésti. Prvá činnost byla podniknuta k vůli věcem B-em odcizeným, a cílem jejím bylo, by byl uchován a zabezpečen bezprávný stav, záležející v tom, že kradená věc zůstává i nadále mimo dosah osoby, z jejíhož držení a bez jejíhož přivolení byla pachatelem pro jeho užitek odňata. Přichází tudíž v úvahu dva různé právní statky a zájmy a byla proto každá z činností obžalovaného podřaděna soudem správně pod příslušná místa zákona.

Čís. 378.

Jest podílnictvím na krádeži, nikoliv pouhým odvrácením podezření trestního činu, ukryl-li pachatel při domovní prohlídce věci, pocházející z krádeže, by je pro sebe uchránil.

(Rozh. ze dne 19. února 1921, Kr I 772/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 11. srpna 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem dle § 477 tr. zák. a zločinem dle § 185, 186 a) tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Vytýká-li stížnost rozsudku po stránce hmotné (§ 281 čís. 9 a) tr. ř.), že neprávem rozděluje činnost stěžovatelovu na činnosti dvě, jež podřaďuje různým předpisům zákona, stačí podotknouti, že šlo skutečně, dle zjištění rozsudku, o dvě časově od sebe oddělená období činnosti, jež byla

pojata do obžaloby. Jakmile každé z těchto období vykazuje veškeré zákonnité známky různých trestných činů, není závady vedle § 34, 35 tr. zák., by nebyly podřaděny těmto různým trestním předpisům. Ovšem vytýká stížnost výroku, odsuzujícímu stěžovatele pro zločin podílnictví na krádeži, že činnost dotyčnou, následovavší časově po činnosti, jež uznána za přestupek dle § 477 tr. zák. nutno pokládati za zodpovídání se stěžovatele za vyšetřování, jež bylo zahájeno veřejnými orgány o provedené činnosti. Ohledně 55 kg masa, jež stěžovatel vydal při prvé domovní prohlídce, bylo tu doznání obžalovaného ve směru § 477 tr. zák.; ohledně zbytku sluší spatřovati v tom, že jej stěžovatel, schovav jej v mezičasí mezi oběma prohlídkami, při druhé prohlídce zapřel, jen popření činu osobou stíhanou, jež může míti význam pro výměru trestu, jinak však spadá rovněž pod hledisko § 477 tr. zák., jenž měl býti shledán v nákupu veškerého masa. Byť i osobu, z trestního činu podezřelou, dle zásady v § 202 tr. ř. a § 46 h) a i) tr. zák. nečiní samo o sobě trestnou, když vůči orgánům bezpečnostním, proti ní zakročujícím, čin popírá a předměty, podezření utvrzující, ukrývá, sluší přece uvážiti v tomto případě zjištění soudu nalézacího v rozsudku, že 12 kg masa, o něž dle odstavce druhého rozsudku jde, před druhou domovní prohlídkou, věda již, že z krádeže pochází, ukryl a při domovní prohlídce zapřel, b y j e p r o s e b e u c h r á n i l. Dle tohoto nešlo stěžovateli, jak stížnost mu podkládá, o to, by odvrátil od sebe podezření trestního činu, nýbrž by se uchoval v držení věci ukradené. Za takových okolností nelze však shledati právně mylným, když soud v jednání tom shledal veškeré známky zločinu podílnictví na krádeži a uznal stěžovatele vinným tímto zločinem.

Čís. 379.

K tomu, by byla vyloučena možnost, nahraditi škodu s účinkem § 187 tr. zák., není třeba, by vrchnost měla již přesně konkretisované vědomí o vině pachatelově, stačí pouhé půtahy, odůvodňující podezření proti pachateli.

(Rozh. ze dne 19. února 1921, Kr I 798/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. července 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II a) c) tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Důvod hmotněprávní shledává zmateční stížnost v to, že soud nalézací nepřiznal stěžovateli beztrestnost z důvodu účinné lítosti (§ 187 tr. zák.), dovolávaje se toho, že škoda byla nahražena stěžovatelem teprve po provedené domovní prohlídce. Stížnost dovolává se okolnosti, že šetření konáno bylo proti několika osobám, že v době domovní prohlídky osoba stěžovatele jako pachatele nebyla vrchnosti ještě známa a nezbavila proto prý domovní prohlídka stěžovatele možnosti, by se stal náhradou škody